

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ BÜLTENİ

İşçi Bülteni Özel Sayı: 1599 * Fiyatı: 25 Kr * ŞUBAT 2021 * Sahibi ve S. Yazışmaları Md.: Ersin Özdemir * Yayın Türü: Yerel, süreli, siyasi, aydabir, Türkiye * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Osmanağa Mh. Kırtasiyeciler Sk. No:9 Kat:2 Daire:7 Kadıköy / İstanbul * Tel: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Topkapı (Odin) * Center No: 28/245 Zeytinburnu / İstanbul * Tel: (212) 577 54 92

ŞUBAT 2021

f Petrokimya İşçileri Birliği

f Lastik İşçileri Birliği

İNSANCA ÇALIŞMA VE YAŞAM HAKKIMIZDAN VAZGEÇMİYORUZ!

Sağlığımız, yaşamlarımız, haklarımız hiç olmadığı kadar tehdit altında. Kriz ve üstüne binen pandemiyle birlikte artık hayatımızı sürdüremez hale geldik. İşsizlik aldı başını gidiyor. İşsiz kalma korkumuz büyüyor. Daha çok baskı altında hissediyor, bunalıyoruz. Stresiz günümüz geçiyor.

Alım gücümüz her geçen gün daha da düşüyor. Asgari ücrete sefalet zammı verilirken en temel ihtiyaçlarımıza gün aşırı fahiş zamlar yapılıyor. Her şeyin en ucuzunu almaya, her şeyden kısıntı yapmaya çalışıyoruz ama yok, yetmiyor, yetmiyor, yetmiyor!

“Normal” zamanlardan geçmediğimizi söyleyip, bizden biraz daha dişimizi sıkmamızı istiyorlar. Krizin ve pandeminin çifte faturasını üzerimize yıkanların işçinin yüzünü güldürdüğü normal zamanlar görülmüş müdür hiç? Üretim azalsa işçi mağdur, artsa da işçi mağdur, çünkü bizim sırtımızdan geçiyorlar. Bizlerden çaldıkları ile kar elde ediyorlar. Ekonominin iyileştirilmesi, bizlere dayatılan kölelik ve azgın sömürüyle sağlanıyor. Yani normal zamanda da kriz ve pandemide de işçinin sömürülmesi tam gaz devam ediyor.

Devletin salgınla mücadele anlayışını hepimiz görüyoruz. AKP-MHP iktidarı daha ilk adımında sermayenin çıkarları için tam bir seferberlik ilan etti. Alinterimizden oluşan fonları sermayeye peşkeş çekti. Sermayeyi koruyan paketler çıkardı. Bin bir çeşit teşvik devreye soktu. Biz işçilerse salgın koşullarında çalıştırıldık. Yeterince önlem alınmadan sağlıksız koşullara mahkûm edildik. Evde

kalabildiğimiz süre zarfında kayıplara uğradık. Fabrikalara borçlandırıldık. Az kişiyle yoğun üretim yapmaya zorlandık. Ücretsiz izin saldırısıyla 2 milyonu aşkın işçi açlığa terk edildi. Pek çok işçi kardeşimiz koronavirüs nedeniyle yaşamını yitirdi. Bir kısmı borçtan ya da işsizlikten intihar etti. Kısacası, sermaye yine işin içinden kârlı çıkarken, işçi sınıfı olarak bizler yine pek çok kayba uğradık. Açlığa ve ölüme itildik.

Bu tabloda başını eğmeyen kesimler isyan bayraklarını dalgalandırdı. Sendikalaşmak için adım attı, direnişler gerçekleştirdiler. HSK Systemair, Baldur Süspansiyon, Sinbo, Migros, PTT ve SML işçileri direnişi omuzlayan işçi bölükleri oldu. Bunların içinde Sinbo direnişi ise başı eğilmeye, ezilmeye çalışılan işçi sınıfına örnek bir direniştir. TOMİS sendikasına üye oldukları için ücretsiz izinle gözdağı verilen Sinbo işçileri, fabrika önünde çadır açarak patronun hırsızlıklarını, işçi ve sendika düşmanı kimliğini teşhir etti. Sendikalı ve güvenceli çalışma hakkından vazgeçmedi. Çifte sömürüyü, taciz ve mobbingi yoğun bir şekilde yaşayan kadın işçiler bu direnişin en ön safında yer aldı. Sinbo işçileri sadece kendileri için değil, pandemi fırsatçılığıyla olağan haline getirilen esnek ve güvencesiz çalışma koşullarına karşı tüm işçi sınıfı için direndi. Ücretsiz izin hak değil gasptir diyerek, bu saldırıyı bulunduğu

noktadan göğüsledi ve geri püskürttü. TOMİS'e üye olan işçiler bütün hakları ödenerek çalışmaya başladı.

Sinbo patronu saldırılarına kaldığı yerden devam ediyor. Bu sefer de 25/2'yi kullanarak işçilere yönelik işten atma saldırısını devreye soktu. Dilbent Türker türlü baskı ve ayak oyununun ardından kod-29'la işten atıldı, yine Sinbo'nun kapısı önünde ve yine direniyor.

Sinbo direnişi, Türkiye işçi sınıfına kazanmanın yolunun direnmekten ve topyekûn mücadele etmekten geçtiğini göstermektedir.

Hayatlarımızdan, haklarımızdan ve geleceğimizden vazgeçmeyelim, topyekûn mücadeleyi örgütleyelim, yeni Sinbolar yaratalım!

DİRENİŞLERİ SAHİPLENELİM, KAZANMAK İÇİN GÜÇ VERELİM!

Çayırova'dan PİB'li bir işçi 2

TİS SÜREÇLERİNE NASIL BAKMALIYIZ?

İzmir'den PİB'li bir işçi 5

8 MART'TA MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM!

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları 6

Çayırova'dan PİB'li bir işçi!

DİRENİŞLERİ SAHİPLENELİM, KAZANMAK İÇİN GÜÇ VERELİM!

Pandemi ve krizin yaşamlarımızı kuşattığı bir dönem içerisindeyiz. Bu dönem boyunca, haklarımızın tırpanlandığı, sendika düşmanlığının had safhalara ulaştığı, hayat pahalılığının çekilmez bir hal aldığı, açlık sınırında ücretlere mahkûm edildiğimiz, mobbing ve türlü baskılarla kuşatıldığımız bir tablo ile karşı karşıya bırakıldık. Bu koşullar karşısında biriken tepki işçiler arasında sendikalaşma ve örgütlenmeye dönük eğilimi arttırdı. Patronlar da sendikalaşma eğilimi karşısında ellerindeki tüm imkanları kullandı. İşçilere korku salmak, baskıyla sindirebilmek için pervasızca saldırdı. Pandemi öncesinde sendikalaşan işçilere işten atma saldırısıyla yanıt veren patronlar, şimdi ise örgütlenen işçileri ücretsiz izne çıkarıyor, onun yetmediği yerde 25/2'den (kod-29'dan) işten atıyor. Sendikalaşmanın sağlandığı koşullarda ise TİS görüşmelerinde ayak direterek engelleyici tutumlar içerisine giriyor.

Gebze'de Migros depoda ve Baldur'da, Çorum'da Ekmekçioğlu'nda, İstanbul'da Sinbo, SML ve PTT'de örgütlenen işçiler, patronların saldırılarına karşı direnişlerle ve grevle yanıt veriyorlar. Sendikalaşma hakkına sahip çıkan işçiler, patronların sendika düşmanlığına boyun eğmediklerini ortaya koyuyorlar. Bunun yanı sıra, ücretsiz izin ve kod-29'a ve mobbinge karşı da mücadele bayrağını yükseltiyorlar.

Bu direnişlerin her birinin kazanımı, işçi sınıfının kazanımı anlamına geliyor. Direnişleri sahiplenelim, dayanışmamızı ortaya koyalım. Sınıfımıza dönük saldırılara ve baskılara karşı bir karşı koyuş olan bu direnişlerin sesinin yaygınlaşması, gücünün birleşmesi önemli. Ve benzer sorunlar yaşayan bizler de patronlara karşı tavrımızı ortaya koymaktan geri durmamalıyız.

Kocaeli'den bir plastik işçisi!

GEREKLİ ÖNLEMLER ALINMADIĞI İÇİN BEDELİNİ HAYATIMIZLA ÖDÜYORUZ!

Patronların her geçen gün artan kâr hırsı, işyerlerimizde iş "kazalarını" ve cinayetlerini artırmaktadır. Bizler biliyoruz ki, işyerlerimizde önlemlerin alınmamasının tek sebebi patronların kârlarından zarar etmek istememeleridir. İş "kazalarının" yaşanmaması için alınması gereken önlemleri maliyet olarak gören patronlar, biz işçilerin sağlığını ve yaşamını tehlikeye atmaktadır.

İşyerlerimizde "kaza" olma ihtimalini fark edip iş güvenliği uzmanına bildirdiğimizde, onlar da bizim gibi patrona bildirmekten başka bir şey yapamıyorlar. Sonuçta onlar da patronların ücretli çalışanları ve ücretlerini tehlikeye atmak istemiyor. Bundan kaynaklı patrona "sorumluluk kabul etmiyorum" demekten başka bir şey yapamıyor.

Bizleri köle olarak gören bu düzen, işçilere ölümden başka bir şey vaat etmiyor. İş "kazalarında", çoğu zaman kazanın temel kaynağının ne olduğundan ziyade, işçinin nerede nasıl bir hata yaptığı araştırılıyor. İş kazalarının ve cinayetlerinin önlenmesini sağlayacak tek güç, biz işçilerin örgütlülüğüdür. Ancak örgütlü olursak çalışma koşullarının iyileşmesini sağlayabiliriz. İşçi sağlığı ve güvenliği açısından yapılması gerekenlerin kararlarını biz alabilir ve bu konuda yapılan ya da yapılmayan şeyleri denetleyebiliriz.

İŞÇİ SINIFI NEDEN BOĞAZIÇI'NDEN YÜKSELEN SESE KULAK VERMELİDİR?

Boğaziçi Üniversitesi'ne kayyım rektör atanması, hızla toplumun gündemine girdi. Uzun yıllardır üniversitelerin demokratik işleyişi hiçe sayılarak kayyım rektör atamaları gerçekleştiriliyordu. Hatta üniversitelerde rektör belirlemek için yapılan seçimlerde bırakalım en çok oyu alanı, ilk üçe giren adaylar dahi rektör olarak atanmıyordu. Bu antidemokratik durumun şimdi ciddi bir tepkiye konu olmasının nedeni ise, üniversite ile ilişkisi olmayan bir kişinin, intihal (kaynağını göstermeden başka araştırmaları kendisine aitmiş gibi yayınlayan- bilimsel hırsızlık yapan) yaptığı belgeli olan AKP'li Melih Bulu'nun rektör atanmasıdır. Tepkinin bir kısmını bu durumun oluşturmasına rağmen asıl nedenin bu olmadığı da açıktır.

“ÜNİVERSİTE BİLEŞENLERİ REKTÖRÜ BELİRLÉSİN”

Boğaziçi öğrencileri, öğretim görevlileri ve diğer bileşenleri antidemokratik uygulamalara

karşı “özerk, demokratik, bilimsel üniversite” talebini yükseltmeye devam ediyorlar. Tek adam rejimiyle birlikte toplumsal yaşamın tamamına dayatılan biat etme anlayışı her geçen gün yeni adımlarla pekiştiriliyor. Şimdiye kadar bir dizi kurum benzer biçimde gerici, baskıcı bir yapı haline getirildi. Bu adımlar sadece ilgili kurumların doğrudan muhatabı olan kesimleri değil, toplumun geniş kesimlerini ilgilendiren bir boyut taşıyor.

Saldırıların asıl amacı ise mücadele ile kazanılmış sınırlı bir dizi demokratik uygulamaları ortadan kaldırmak, tek adama biat eden, toplumu ve kendisini ilgilendiren her türlü konuda sesini çıkarmayan kitleler yaratmaktır. Tek adama dayalı rejim bu konuda belli bir mesafe almış bulunuyor. Dayatmalara tepki gösteren kesimler baskı, zorbalık ve “terör” demagojisiyle bastırılmaya çalışılıyor. Bunun yetmediği yerde tutuklama terörü ile karşı karşıya kalıyor. Tam da toplumun üzerine

karabasan gibi çöken bu gibi uygulamalar Boğaziçi'nde çıkan sesin hızla toplumun geniş kesimleri tarafından desteklenmesine vesile oldu. Uzun yıllardır her türlü baskı ve zorbalığa karşı ne yapacağını bilmeyen ve baskıları sineye çekmek zorunda olan kesimlere yapılacak bir şeylerin olduğunu gösterdi.

TOPYEKÜN SALDIRILARA KARŞI TOPYEKÜN MÜCADELE!

Tek adama dayalı rejim, işçilere, emekçilere toplumun geniş kesimlerine açlık, yoksulluk ve kölelikten başka bir şey sunmuyor. Hak ve özgürlükleri kısıtlayan saldırılara her geçen gün yenileri ekleniyor. Bu saldırılar farklı kesimleri hedef alıyor gibi gözükse de aslında bütünlüklü ve toplumun tamamını hedef alan saldırılardır. Hayata geçirilen saldırılardan en fazla etkilenen işçi sınıfı oluyor. Topyekün saldırılar karşısında işçi sınıfı taraf olmalı, hak, özgürlük ve gelecek mücadelesini büyütmelidir.

Rafineride çalışan bir inşaat işçisi :

İŞÇİ SİMSARLARININ KÖLE SAYDIĞI TAŞERON İŞÇİLER

Taşeron işçileri hedef alan saldırılara her geçen gün bir yenisi ekleniyor. Salgın döneminde yaşanan durgunluk, işsizlik kaygısı ve düşük maaşların yanı sıra, arkası kesilmeyen zamların veya yeni ismi ile “güncellemelerin” stres ve sıkıntılarıyla boğuşuyoruz. Bunun yanında inşaat işçileri olarak iş bitiminde aldığımız senelik iznin, ihbar ve kıdem tazminatımızın nasıl gasp edildiğini görüyoruz. İşveren temsilcileri “bizim sizle yaptığımız süreli sözleşmenizdeki maddelere göre ihbar ve kıdem haklarınız yok” diyerek yasaların vermiş olduğu haklarımızı da gasp etmeye çalışıyor. “Mahkeme yolunuz açık” denilerek ödeme yapılmadan işten çıkartmalar o kadar kolaylaştı ki, işten atıldığımızı SGK'nın “işten ayrılışınız bildirilmiştir” kısa mesajlarıyla öğrenir hale geldik. Peki, mahkeme yolunun serüveni nedir? Aylarca süren hukuki süreçle boğuşurken bir de taşeronunu koruyan-kollayan ana firmanın, işçinin kartını kapatıp hiçbir taşeron firmayla çalıştırmaması nedeniyle işsizlikle mücadele ediyoruz.

Yıllarca Tüpraş, Petkim ve Star rafinerilerinde bakım ve inşaat işlerinde çalışan bir taşeron işçi olarak şunu öğrendim ki, anayasal haklarımız için mücadele ettiğimizde ekmeğimizden oluyoruz. Benim yasal haklarıma ulaşmam neden bu kadar zor? Çalıştığım yerde bir yılımı doldurmama, kıdem, ihbar ve senelik izin haklarımı almama 15 gün kala beni işten çıkarttılar. İşçi simsarlarını kollayan firmalar bizlere açlık sınırında kalan ücretleri reva görüyorlar. Şunu bilin artık, bizden alacağınız bir şeyimiz yok artık! Ve bizim bizden başka kimsemiz yok. Üretimi gerçekleştiren, üretimin yapıldığı ünite, fabrika ve yardımcı tesislerin inşaatını yapan işçi arkadaşlar; saldırılar hepimize yöneliktir ve her yerde yaşanmaktadır. Biz de her yerdeyiz ve gücü oluşturan biziz. Saldırıları karşı en büyük kalkanımız ve silahımız beraberliğimiz ve sınıf bilincimizdir. Hep beraber tüm saldırılara karşı dimdik ve yan yana durmalıyız, geleceğimiz ve gelecektekiler için...

İzmir'den PİB'li bir işçi:

TİS SÜREÇLERİNE NASIL BAKMALIYIZ?

19. yüzyılda İngiltere'de işçi sınıfı günlük 16 saati bulan ve aşan çalışma sürelerinde, çok kötü çalışma koşullarında yaşamlarına devam ediyordu. Bu insanlık dışı çalışma koşulları işçi sınıfına uyku süresi dahi bırakmıyordu. Zamanla sınıfsal olarak mücadele birikimi sağlayan İngiliz işçi sınıfı, uzun çalışma sürelerine karşı güçlü eylemler gerçekleştirerek, çalışma sürelerini daha insani koşullara kadar getirmeyi başardı. 8 saatlik çalışma süresini yasal olarak kabul etse dahi sermayedarlar işçi sınıfından hep daha fazlasını almanın bir yolunu buldular. Çünkü burjuva yasalar sermayedarlara bu boşlukları özellikle tanıyordu. Örneğin aynı fabrika içinde iki ayrı işletme açılıp, çalışan işçiler ilk işletmede 8 saatlik vardiyasını tamamladıktan sonra, ikinci işletmede hemen iş başı yapıp ikinci kez 8 saatlik vardiyada çalışmak zorunda bırakılıyordu. Zaman içinde işçi sınıfı, kölelik dayatmalarına karşı büyük eylemler, grevler ve işgaller gerçekleştirerek günümüzde sahip olduğumuz hakları kazandılar. Kapitalizmin gelişim süreçlerinde büyük fedakârlıklar gerçekleştirerek bu hakları günümüze taşıdılar. Bugün 8 saatlik iş günü her bir işçinin aklında vazgeçilmez bir hak olarak yer alıyorsa, bu, işçi sınıfı adına elde edilen bir kazanım olmasındandır.

İşçi sınıfı, sınıflar mücadelesi içinde birçok hak kazandı. Sendikalaşma ve TİS hakkı ise öne çıkan iki önemli örnek. Ülkemizde sendikalaşmaya yönelik sürekli saldırılar yaşıyor, TİS süreçlerinin güdükleştirilmesi için grev yasaklarından YHK'ya ve fiili saldırılara kadar her türlü yöntem kullanılıyor. Toplu iş sözleşmesi mücadelesinin zayıflatılması için yeri geliyor yasal düzenlemeler yapılıyor, yeri geliyor devletin zor aygıtları devreye sokuluyor. Bu durum sendikal bürokrasi tarafından olağanlaştırılıyor.

Ocak ayı ile birlikte petrokimya sektöründe birçok fabrikada sözleşme süreci başlamış durumda. Her seferinde olduğu gibi TİS süreçleri yine "nezaket" içinde başlamış görünüyor. Sendika temsilcileri ve işveren temsilcileri fotoğraf paylaşım iyi niyetlerini dile getiriyor. Peki, ekonomik kriz ve pandemi koşullarında başlayan TİS süreçlerinde

sergilenen "nezaket" neden fabrikalarımıza yansımıyor? Geçmiş dönemde yaşanan ve bugün de devam eden saldırılar, mobbing, işten atmalar vb. son bulmuyor?

TİS SÜREÇLERİ,

SINIF MÜCADELESİNİN ARENASIDIR!

Sözleşme süreçleri çalışma ve yaşam koşullarımızın belirlendiği süreçlerdir. Bu süreçlerde kazanılan ve kaybedilen her hak tüm işçi sınıfını ilgilendirmektedir.

Bu nedenle, toplu iş sözleşmesi süreçlerinde fabrika sorunlarını kavramak ve işçi sınıfına yönelik genel saldırılarla birleştirmek önemlidir. TİS'i sadece kendi fabrikamızın dar sınırları çerçevesinde düşünmemeli, toplam işçi sınıfının mücadelesinin bir halkası olarak ele almalıyız. Bu yapıldığında yaşanan tüm saldırıların mahiyeti daha iyi kavranacak, işçi sınıfının genel olarak yaşadığı benzer saldırılar daha iyi anlaşılacaktır. Bu durum sınıf olarak birleşik mücadelenin olanaklarını arttırırken, aynı sınıfın üyeleri olduğumuzu tekrardan bizlere hatırlatacaktır.

TİS süreçlerinin bir diğer önemli noktası ise örgütlülüğümüzü kuvvetlendirmek olmalıdır. Bu noktada sendikaya üye olmak tek başına bir anlam ifade etmemektedir. Yapmamız gereken şey fabrikalarımızda kendi taban örgütlerimizi oluşturmak ve mücadeleye hazırlanmaktır. Çünkü asıl gücümüz birliğimizdedir. Birliğimizi fabrikadan başlayarak sektörün geneline doğru inşa etmek, TİS süreçlerinde ve sınıf mücadelesinin her alanında kazanmanın en önemli halkasını oluşturmaktadır. Çünkü, sadece sendikal görevleri olanların yönettiği ve takip ettiği TİS süreçleri işçileri sözleşme sürecinin dışında bırakmaktadır. Dahası, bu durum bürokrasinin pekişmesine sebep olmaktadır. Sendikal görevler ancak gerçek bir örgütlülük içinde asıl işlevine kavuşabilir.

TİS süreçlerinde talepleri belirlemek, olası bir greve gerçek anlamda hazırlanmak, sınıf dayanışmasının zeminlerini oluşturmak ve tüm bunlarla birlikte kazanım elde edebilmek için, bugünden işçi demokrasisine dayalı taban örgütlerimizi kuralım.

Gebze'den PİB'li bir işçi:

TİS MASALARINDA TALEP EDEN VE KARAR VEREN BİZ OLMALIYIZ!

Pandemi döneminin başında sözleşme görüşmeleri süren veya sözleşme süreci başlayan işyerlerinde patronların ilk hamlesi sözleşmeleri askıya almak olmuştur. İlerleyen süreçlerde bağtlanan hemen her sözleşmede, patronların salgın dönemini kendi açarından fırsata çevirerek TİS'i oldu bittiye getirdiklerine tanık olduk.

Bugün sözleşme görüşmelerinin ana tartışması hem işçiler hem de sendikalar açısından işçi sınıfını hedef alan çok yönlü saldırılar olmalı. Nasıl ki patronlar "krizden etkilendik, pandemi döneminde piyasalar iyice kötüleşti vb." bahanelerle sözleşmeleri kendi istedikleri bir içerikte bağlamak istiyorsa, pandeminin ve krizin bütün yükünü taşıyan işçiler de kendi hak ve talepleri için sözleşme sürecinde yumruğunu masaya vurmalıdır.

Bunun için öncelikle o masada biz işçiler olmalıyız. Söz-yetki-karar biz işçilerde olmalı. Fabrikalarımızda, işyerlerimizde birlikte tartışarak kararlar aldığımız, tabanın iradesini ortaya koyacak bir TİS komitesi ile yol yürümeliyiz. Üyesi olduğumuz sendikaların bizden bağımsız olarak aldığı kararlarla o masalardan kalkmalarına izin vermemeliyiz.

ALBA'DA YAŞADIKLARIMIZ TOPYEKÜN HAK GASPLARININ PARÇASIDIR!

Salgının boy göstermesi ile derinleşen krizin faturası her zaman olduğu gibi yine işçilere kesiliyor. Yaşanan hak gasplarına karşı mücadele etmeyi tercih eden işçiler çözümü örgütlenmekte buluyor. Pandemi döneminde sözde işten atmayı yasaklayan devlet, ücretsiz izin saldırısının önünü açarak patronların eline ek bir silah daha vermiş durumda. Hayat pahalılığı, ücretlerin erimesi ile faturayı ödeyen yine biz oluyoruz.

Alba'da da patron krizin kendisine olan etkilerini azaltmak için ücretlerimize dönük bir saldırı hamlesi yaptı. Asgari ücretin üzerinde olan ücretlere zam yapılmayacağı söylenerek herkes açlık sınırının altında eşitlenmeye çalışılıyor. Patron, kendisine ait metal fabrikasında yaşanan sendikalaşmanın ardından Alba'da yaşanabilecek sendikalaşma sürecinin önünü kesmek için işçileri bölmeye ve rekabet ettirmeye çalışıyor, performans zammı uygulamasına geçeceğini söylüyor.

Patronlar, pandemiyi bahane ederek zam oranlarımızı her zamankinin altında tutmuş durumda. Üretimde herhangi bir azalmaya gidilmemiş olmasına rağmen zam oranlarının düşük olması fırsatçılıktır. Ocak ayı zam oranlarının düşük olması karşısında

“normal dönemde ne kadar iyi yaptın ki bu dönemde iyi yapasın” diye sorabilmemiz, bunlara kanmamamız gerekir. Pandemi ve krizin faturasının bizlere yansımalarına karşı birlik olarak sesimizi yükseltmeliyiz.

Pandemi döneminde öne çıkan ücretsiz izin uygulamasının yanı sıra, bir diğer önemli saldırı devletin sözde işten atmayı yasaklayıp 25/2'den atmanın önüne engel koymayarak işten atmanın yolunu açmasıdır. Nerede bir sendikalaşma ya da bir örgütlenme çalışması varsa, orada ücretsiz izine çıkarılan ya da 25/2'den atılan işçileri görüyoruz.

Devlet, her zaman olduğu gibi günümüzde de patronların eline bu kadar silah vererek bir kere daha sermaye devleti olduğunu ortaya koymuştur. Ücretsiz izin ve 25/2'den işten atma saldırısı Türkiye işçi sınıfının ortak sorunu olduğu açık. Bu saldırıları püskürtmenin tek yolu ise birleşmemiz, mücadele etmemizden geçiyor. Bunun en iyi örneğini bizlere Sinbo işçileri göstermiştir. Sinbo işçilerinin kötü çalışma koşullarına, düşük ücretlere, ücretsiz izne, ardından da 25/2'den işten atma saldırısına karşı verdikleri mücadele bizlere yol göstermeli, hepimizin mücadelesi olmalıdır.

Aliğa'da toplum sağlığı sorunu büyüyor!

YAT TERSANESİ ŞİMDİDEN DOĞAYA ZARAR VERİYOR!

İzmir Aliğa'da çeşitli sektörlerde üretim yapan irili ufaklı birçok fabrika yer alıyor. Gemi söküm ve demir-çelik fabrikalarının, petrokimya tesisleri ve rafinerilerin yer aldığı Aliğa havzasında halk sağlığı sorunu, İzmir'in kuzeyini de kapsayan bir tarzda büyüyor. Tüm bu fabrikaların yaydığı gaz, duman, demir tozu ve kimyasallar, denetimsizlik nedeniyle gittikçe artıyor. Tüm bu sorunların üzerine bir de Aliğa'ya bağlı ve merkeze yaklaşık 10 km mesafede bulunan Çaltıldere köyüne yapılması planlanan yat tersanesi projesi binmiş durumda.

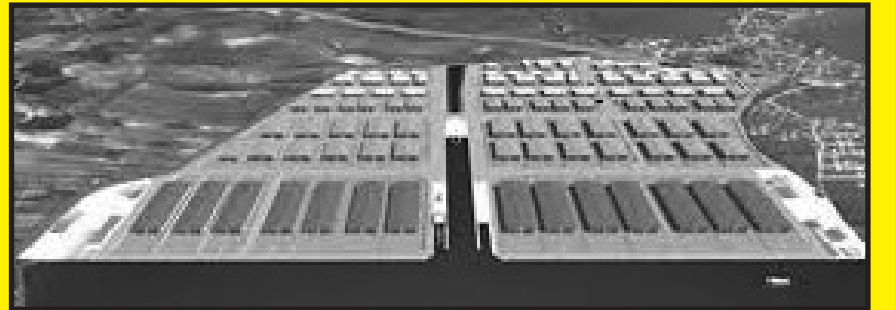
Yapımına başlanan yat tersanesi şimdiden doğaya büyük zararlar vermeye başladı. Denizin doldurulması ile birlikte birçok balık ve su kuşunun yaşam alanı olan

siğ sular kapatılmış durumda. Göçmen kuşlar ve yaşam alanları bu siğ sular olan canlılar, geriye kalan küçük bir alanda yaşamlarını sürdürmeye çalışıyor. Denizi doldurmak için Aliğa'da yapılması planlanan meslek hastalıkları hastanesinin kazı alanından çıkan toprağın kullanılması ise tüm bu çevre talanının en baştan beri planlandığını gösteriyor. Ayrıca hastane ile tersanenin neredeyse yan yana olması ise başka bir sağlık sorunu olarak öne çıkıyor. Tüm bunların bir arada yöre sakinlerinin yaşamını tehlikeye atıyor. Zeytincilik ve tarımla yaşamlarını sürdüren yöre insanları, zeytinlerin kalitesinin yat tersanesi yüzünden düşeceğini ve gittikçe sağlıksız bir hale geleceğini söylüyor.

Sermayenin çıkarları doğrultusunda

karar alan devlet kurumlarının, denizle birleşik olan siğ sulak alana “sulak alan değildir” raporu vermesi, Aliğa'da yaşayan halkın yaşamının sermayeden önemsiz olduğunu ispatlıyor. Aliğa'da kanser, akciğer ve deri sorunları ile boğuşan işçi ve emekçilerin, toplum sağlığını hiçe sayan bu kararlara karşı ses çıkartması hem kendi hem de çocuklarının geleceği için daha da önemli bir hale gelmiş bulunuyor.

Toplum sağlığını ve çevreyi yok sayan projeler derhal geri çekilmelidir. “İnsan ve çevrenin sağlığı sermayenin kârından daha önemlidir!” diyerek Aliğa'da yaşanan bu talana karşı sesimizi yükseltelim, geleceğimize sahip çıkalım ve mücadele edelim!

HAKLARIMIZDAN VE GELECEĞİMİZDEN VAZGEÇMİYORUZ!

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI (İEKK)

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları:

8 MART'TA MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM!

Öyle bir noktadayız ki, sessizliğimiz sürdürdükçe soframızdaki açlık derinleşecek, hanemizde şiddet boyutlanacak, ülkede karanlık zifiri hale gelecektir.

Patronlar da her adımda onları koruyan ve kollayan devlet de her şeyi kendileri için fırsata çeviriyor. Yıllardır krizin yükünü omuzlarımıza yükleyen sermaye düzeni, kölece çalışma biçimlerini olağanlaştırmak için pandemi koşullarında adımlarını hızlandırdı. Çıkardıkları her yasa ve hayata geçirdikleri her uygulama sermayeyi güvenceye almayı amaçladı. Devlet "pandemi önlemlerini açıklıyoruz" dediğinde, karşımıza kısa çalışma ve ücretsiz izin çıktı. İşsizlik Fonu'ndan, yani biz işçilere kendi cebimizden kendi ücretlerimizi ödettiriyorlar. Telifli çalışma süresi arttırılıyor, esnek çalışma biçimleri kalıcılaştırılmaya çalışılıyor. "İşten atma yasaklandı" denilerek patronların kod-29'dan, yani madde 25/2'den tazminatsız

işçi çıkarmasının önünü açtılar. Bir yandan haklarımız gasp ediliyor öte yandan kod-29 vb. uygulamalarla onurumuz kırılıyor. Patronların vergi borcu siliniyor, teşvikler sunuluyor. Bizler bu tabloda hem iş hem de gelir güvencesinden yoksun kalıyoruz. Elbette bundan en önce ve en çok etkilenen kadın işçiler oluyor.

Pandeminin getirdiği koşullar ve yaşam biçimi şiddeti arttırdı. Kadın cinayetleri, taciz-tecavüz olayları en vahşi örnekleri ile sürüyor. Çalışma yaşamında taciz ve mobbing kadın işçileri baskımanın bir yöntemi olarak kullanılıyor. Hayat pahalılığı, geçim sıkıntısı, uzaktan eğitimin çocuklara ve dolayısıyla evdeki yaşama etkisi, artan ev işi yoğunluğu üzerimizdeki yükü daha da arttırıyor.

Tüm bu yaşananlar karşısında örgütlü olmak ve mücadele etmek, sorunlarımıza çözüm üretebilmemizin tek yolu ve yöntemidir.

Aksi halde bugünden daha da kötü koşullara sürüklenmemiz kaçınılmaz olacaktır. 8 Mart yaklaşırken, mücadelemizin tarihinden, deneyimlerinden güç alarak, kadın işçilerin vazgeçmediğinde neleri başarabileceğini bir kez daha gösterebiliriz. İş ve gelir güvencesinin sağlanması, kadına yönelik her türlü şiddetin son bulması için fabrikalarımızda, sokaklarda, yaşamın her alanında sesimizi yükseltelim.

Dünya işçi sınıfı tarihine dokuma işçisi kadınların mücadelesi ile kazınan 8 Mart, bugün hak kazanmak ve elimizdeki hakları korumak için yürümemiz gereken yolu gösteriyor. "Ancak bu böyle gitmez, sömürü devam etmez" diyorsak;

- Haklarımızdan vazgeçmeyelim!
- Geleceğimizden vazgeçmeyelim!
- Özgürlüğümüzden vazgeçmeyelim!

RAVAGO SERMAYESİ İYİ BİR YIL GEÇİRDİ, PEKİ YA İŞÇİLER?

Belçika merkezli Ravago Grup bünyesindeki Ravago Türkiye, 2. büyük petrokimyasal üreticisi konumundadır. 3,5 milyon dolarlık yatırımla bir Ar-Ge merkezinin yanında, Avrupa'nın 2. seramik yünü yatırımını tamamlamış bulunmakta ve Doğu Anadolu Bölgesi'nde taş yünü üretim tesisi açmayı planlamaktadır. Ravago Türkiye, 2020 yılını 1 milyar dolar ciro ile kapattı. Plastikte Türkiye pazarı her yıl GSMH'nin 3 ila 4 katı büyürken Ravago bunun da üstüne çıktı. Bu yıl sektörün büyüme beklentisi miktar bazında %15-16'yken Ravago %17 büyüdü. Bunun üzerine Ravago sermayedarları "Bizim için güzel bir yıl oldu" sözlerini sarf etti. Peki ya işçiler için aynı şey söz konusu mu?

Ravago'yu büyüten Ravago işçisinin emeğidir. Bu nedenle, patronun verdikleriyle yetinmemeli, hakkımız olanı istemeliyiz. Ölüm riskinin daha da arttığı pandemi sürecinde ücretsiz izin, esnek çalışma yöntemleri ve işten atmalarla tepemize binen sermayeye, devlete ve sendikal bürokrasiye karşı birliğimizi güçlendirerek ve örgütlenerek karşı koyalım.

GREIF İŞÇİLERİNİN İŞGALİ YOL GÖSTERİYOR

2014 yılının 10 Şubat tarihinde İstanbul Hadım-köy'de kurulu bulunan Greif Çuval fabrikasında işçiler, sözleşme sürecinde talepleri kabul edilmeyince üretimi durdurarak işgal başlattılar. 60 gün süren işgal boyunca işçiler, düşük ücretlere, kötü çalışma koşullarına ve taşeronluk sistemine karşı taleplerini yükseltip mücadeleyi büyüttüler. "İşgal, grev, direniş" diyerek yola çıkan işçiler her türlü baskıya ve saldırıya karşı kararlılıklarını korudular. İşçi sınıfı tarihine adlarını kazıdılar ve kazandılar.

Gebze'den bir kadın işçi:

TACİZE MOBBİNGE SESSİZ KALMA!

Geçim derdiyle fabrika kapılarına sürüldüğümüzde çifte mesai ve sömürümüz başlar. Ev ve iş arasında mekik dokuruz. İki kat fazla çalışır ve yıpranırız. Yıpranma payımız gözetilmez. Emeklilik ve sosyal haklarda değil ama fiziksel ve psikolojik rahatsızlıklarda başta geliriz. İş yaşamı, emekçi kadın olmanın sorunlarına çalışma yaşamındaki ayrımcılık ve sömürüyü ekler. Yine de çalışıp kendi ayaklarımızın üzerinde durmak, üretmek bize güç verir.

Çalışma alanlarında karşılaştığımız sorunları sıralarsak, daha ilk adımda, iş başvurularında evli mi bekar mı olduğumuz, bekarsak evlenip evlenmeyeceğimiz, evliyse hamile kalıp kalmayacağımız sorulur. Kadın olmaktan doğan hamilelik-süt izni, evlenince tazminat vb. haklarımız verilmek istenmediği için tercih edilmeyiz. Tersinden, düşük ücrete çalıştırma düşüncesiyle özellikle tercih de edilebilmekteyiz. Hatta kimi patronlar, her koşula razı edeceğini hesaplayıp işe alımda önceliği orta yaş üstü, boşanmış, tek maaşla ev geçindirmeye çalışan kadınlardan yana kullanmaktadır.

Çalışma ortamında bağırılıp çağırılma, hakarete uğrama günlük rutinimiz olmuştur adeta. Bunların yanında kreş sorunu, düşük ücretler, mobbing ve taciz problemleri yaşarız. Birlikte çalıştığımız erkek işçilerin

bizi küçük gören ya da bize yönelik tacize varan yaklaşımlarına maruz kalabilmekteyiz. Çoğunlukla amir, şef gibi üst konumda bulunanlar tarafından mobbing ve taciz gerçekleştirilmektedir. Elinde güç ve yetki bulunduranlar her türlü istismarı kendileri için hak görebilmekte, uygulayabilmektedir. İşten atılma, damgalanma korkusu çoğumuzu tacizi söylemekten alıkoymaktadır. Bu eylemlerde bulunanlar şikâyet iletilecek merciyle aynı olunca susmak ya da işten çıkmak arasında kalırız. "Benden bilirler, inanmazlar" deyip daha baştan vazgeçeriz. Tacizin üzerine gitmek bir dayanışma sorunudur. Bir destek arar, olmadığına kanaat getirince yine sessiz kalma yoluna gideriz. Sessiz kalınan her sorun hayatı daha da çekilmez kılar. Sustukça, bizleri ezen ve baskı altına almaya çalışan, şiddet gösterip ayrımcılık uygulayanlar daha da cesaretlenir.

"Yuvayı dişi kuş yapar" atasözü, aileye bırakılan bu işlerin kadınların sırtına yüklendiğinin, doğuştan ücretsiz ev işçisi kılındığının özetidir. Ev içi hizmetler çalışma hayatına girmemizde bir engel teşkil etmekte, şiddet daha açık hale gelmemize yolaçmaktadır. Ekonomik bağımsızlık kazanamayınca haliyle baba, koca eline bakmak zorunda kalır, onların kural ve isteklerini yerine getirme mecburiyeti duyarız. Tabii manevi bağımlılık da işin içine girer. Şiddeti olağan gören, "Kocam döver de sever de..." diyenlerimiz de çıkar. Devlet,

toplumun en küçük yapı birimine kadar bu bağımlılığı ve çarpıklığı bilinçli ve sistemli bir şekilde güçlendirir. Toplumsal değerler, din, kültür, gelenekler de buna eşlik eder. Kadınlar, hizmet etmek, ev işi görmek, evlenmek, çocuk doğurmak ve bakmakla yükümlü olarak görülür. Kısacası yaşamda bize biçilen rol köleliktir!

Peki ne yapmalı?

Her şeyin başı birlik, dayanışma, örgütlülüktür. Örgütlülük ise kâğıt üzerinde sendikalı olmanın ötesindedir. İşçiler olarak mezhep, ulusal kimlik, cinsiyet vb. farklılıkların ayrımcılığa dönüşmesine, istismar edilmesine karşı çıkmalı ve sınıfımızın ortak çıkarları temelinde örgütlenmeliyiz.

Kadınların kendilerine dahiyabancılaştıkları, kadın kimliğine yönelik aşağılayıcı yaklaşım ve tutumları meşru saydıkları görülmektedir. Bu nedenle kadın ve erkek işçiler olarak, sorunlar karşısında ortak bir farkındalık içerisinde olmalıyız. Farklılıkların ayrımcılık politikalarına konu edilmesini her zaman mahkûm etmeliyiz. Sınıf düşmanlarımız örgütsüzlüğümüzden güç alıyorsa, buna karşı örgütlenmekten başka bir çözüm yolumuz bulunmamaktadır. Kadın, erkek işçiler birleşerek örgütlülükler kuralım, dayanışma kültürü oluşturalım. Başta kadın işçiler olmak üzere, kadın-erkek işçiler olarak tacize-mobbinge ve bunu besleyen her türlü güce karşı el ele verip birlikte karşı duralım.

KAPİTALİZM AŞININ DA ENGELİ

Dünyada günlük Covid-19 vaka sayısı hala yüz binin üzerinde seyrediyor. Şimdiye kadar pandemiden dolayı yaklaşık 2,5 milyon kişi hayatını kaybetti. Ciddi tedbirler alınması durumunda yayılmanın ve ölümlerin önüne geçilmesi pekala mümkün olduğu halde, kapitalist devletler insan yaşamını kâra ve rekabete tercih etmeye ve her gün on binlerce insanın hayatını kaybetmesine göz yummaya devam ediyorlar. Kapitalistlerin önlemler konusundaki bu aymazlığı aşı konusunda da aynen devam ediyor. Dünyada halihazırda, değişik ülkelerde kullanıma hazır onu aşkın aşı örneği bulunuyor. Buna rağmen özellikle yoksul olanlar başta olmak üzere dünyadaki ülkelerin ezici çoğunluğu hala tek bir doz aşından bile mahrum durumdadır. Gerek devletler ve gerekse de kişiler bazında insanlığın ürettiği zenginliğin büyük çoğunluğuna el koyarak, insanlığın ezici çoğunluğunu yoksulluğa, sefalet ve hastalıkların kucağına iten bir avuç kapitalist harami, şimdi de yanı şeyi aşı konusunda yaparak, milyarlarca insanın yaşamını hiçe sayıyor. Kapitalizm aşılmadıkça da bu durum değişmeyecektir.

(www.kizilbayrak48.net adresinden kısaltılarak alınmıştır.)

Salgının ve pandeminin faturasasını ödemeyelim!

HAKLARIMIZ VE GELECEĞİMİZ İÇİN İŞYERİ KOMİTELERİMİZİ KURALIM, MÜCADELE EDELİM!

Asgari ücrette yine bir orta oyununun perdesi kapandı, işçiler yine sefalet ücretlerine mahkûm edildi. AKP iktidarı yapılan zamlarla ilgili “işçimizi enflasyona ezdirmedik” açıklamalarıyla reklam yapadursun, ne 2824 TL’lik asgari ücret insanca yaşamaya yetiyor ne de enflasyon rakamları gerçeği yansıtıyor. Ekonomik kriz yıllardır sürüyor ve biz bunun sonuçlarını en çok hayat pahalılığından görüyoruz. 2021 Ocak ayından itibaren temel gıda ihtiyaçlarına ve faturalara yapılan zamlar artık hepimizin en çok konuştuğu konu haline geldi. Yönetenler bu zamlardan kendini azat etmek için algıları bulandırmaya çalışsa da, “ekonomimiz uçuyor” yalanları artık dikiş tutmuyor.

Koronavirüs salgını koşullarında, tüm kriz süreçlerinde olduğu gibi fatura emekçiye ödetiliyor. Sermaye bu şartlarda dahi kar elde edebilsin diye, bizlerin ve sevdiklerimizin canı hiçe sayılarak üretim sürdürüldü. Ekonomik krizde en yüksek kâr oranlarını elde ettiklerini açıklayan patronlar, devletin işçiden aldığı onlara teşvik olarak sunması ve ücretsiz

izin-kısa çalışma gibi kolaylıklar sağlaması ile ihya oldular. Bunu yaparken işçiler de yeni hak gaspları ve saldırı dalgası ile karşı karşıya kaldı. Ücretsiz izin saldırısı ile açlığa mahkûm edildi, işsizlik pandemi ile daha da büyürken patronların baskı ve mobbing aracına çevrildi. Kıdem hakkımız bir kez daha sermaye sınıfına fon yapılmak istendi. Koronavirüs nedeniyle yüzlerce sınıf kardeşlerimizi iş cinayetlerinde kaybettik.

Kriz, salgın, deprem ve türlü felaketlerin yanı sıra, 2020 yılında kapitalist sistemin işçi ve emekçilerin yaşamını cehenneme çeviren politikaları öne çıktı. Ancak yeni yılın daha ilk haftalarında aynı kaos ortamının sürdüğü gözler önüne serildi. AKP-MHP rejimi ekonomik kriz ve pandeminin faturasasını işçi sınıfına yüklemeyi sürdürüyor. Salgın fabrikaları kasıp kavuruyor, ölümler çarpıtılmış rakamlarda bile vahim boyutlara ulaşıyor, hayat pahalılığı emekçileri çıkmaza sürüklüyor. Pandemi yönetemiyorlar ve suçlular!

Türlü uygulama ve politikalarla işçi ve

emekçilerin sırtına pandeminin ve krizin faturasasını yükleyen, işçiler arasında ayrımcılığı ve ırkçı gericiliği yayan, örgütlenmenin önüne engel üstüne engel koyan, baskı ve zoru tırmandıran kapitalist sistem bizlerin örgütsüzlüğünden güç alıyor. Aynı şekilde, hergün daha da kötüye giden çalışma ve yaşam koşullarımızın düzelmesi konusunda birçok işçi gerçeklikten kopuk düşüncelerin arkasında sürükleniyor. Kimi seçimlere umut bağlıyor, kimi burjuvazinin “sol” maskesi altında yürüttüğü politikalara, kimisi de kendi dışında birilerinin mücadelesine. Oysa sorunlarımızın tek çözümü, işçilerin fabrikalarda, havzalarda yan yana gelmesinde, bağımsız sınıf politikası etrafında birleşmesinde ve fiili-meşru bir çizgide mücadele etmesinde.

Öyleyse bu kabarık faturayı ödememek ve sınıfımıza yönelik saldırıları püskürtebilmek için birleşelim. Fabrikalarda yan yana gelelim, işyeri komitelerini kuralım ve mücadele edelim. Tabandan büyüteceğimiz güçle bugün ve yarını kazanalım!